

retningslivet her i København, vil man i og for sig ikke gerne gaa til. Men paa den anden Side: efterhaanden som Forretningslivet vokser, og Pladsen paa Børsen bliver mere og mere ubekvem og snæver, kan man alene af den Grund lettere gøre sig fortrolig med Tanken, og hvis den bringes til Udførelse vil ethvert Baand mellem Børsen og Fondsbørsen blive overskaarret. Dette Lovforslag tager derfor ved sin Affattelse ingenlunde alene Sigte paa de Forhold, der i Øjeblikket forefindes, men paa en Ordning af Fondsbørsen overhovedet, og det forudsætter, at der kan findes Fondsbørs, ikke blot i København, men ogsaa andre Steder i Landet. I saa Tilfælde bliver Fondsbørserne udenfor København underkastet de samme Regler og undergivet det samme Tilsyn fra Statens Side som Fondsbørsen i København. Jeg betvivler, at det Tilsyn, som her institueres, med Rette kan befrygtes at ville blive besværende eller snærende for Fondsbørsens sunde Liv og Udvikling. At det paa den anden Side umuligt kan sætte sig til Opgave eller prætendere at ville forhindre alle mulige Udskejelser, Uordener og daarlige Spekulationer, er ligesaa indlysende. Sligt kan man overhovedet ikke forhindre ved at skrive Love. Men man kan søge at bringe Forretningernes Gang, hele Livet paa Fondsbørsen ind under saadanne Normer, at det store Publikum i det væsentlige kan føle sig nogenlunde betrygget med Hensyn til, at alt gaar ordentligt, om jeg maa sige regederligt til. Ud over det kommer man ikke. At der ikke skulde være Anledning til, saaledes som Forholdene har udviklet sig i de senere Aar, at give skarpere Regler, skabe en mere indgaaende Kontrol end hidtil, vil der ikke være mange, som ikke erkender. Naar vi atter glider ind i normale Forhold, er jeg meget tilbøjelig til at tro, at det særdeles echaufferede Liv, som forbigaaende har fundet Plads oppe paa Børsen, atter falder tilbage til mere sædvanmæssige Former og mere regelmæssigt Omfang. Men der bliver alligevel stadig dette tilbage, at Publikums Stilling overfor dem, der udfører deres Forretninger paa Fondsbørsen, føles som altfor usikker, uklar, lidet betryggende, og at det derfor er paa sin Plads og ønskeligt, at der fastsættes klarere Regler og indføres fastere Former.

Til Slutning skal jeg sige dette, at naar det ærede Medlem udtalte nogen Spot over Handelsministeriets Jurister, som i de faa Ord, hvormed Lovforslaget er ledsaget,

efter hans Mening synes at vise Mangel paa Kendskab til, hvorledes Forholdene virkelig tidligere har været, maa jeg sige, at det ikke har kunnet være Tanken i en halv Snes Linier — og det er omtrent alt, hvad der findes vedrørende Forholdene i tidligere Tider — at give en udtømmende historisk Redegørelse for, hvorledes Tilstandene i det hele efterhaanden har udviklet sig. Disse Linier tilsigter alene at fremhæve at ud fra et strengt juridisk Synspunkt maa det formenes, at Administrationen i Henshold til den gamle Anordning af 1808 i og for sig har en formel Ret til at kunne gribe ind i Henseende til Fondsbørsens Ordning, hvis den vilde. Men, som jeg udtrykkelig fremhævede ved Lovforslagets Fremsættelse, vilde jeg anse Benyttelsen af en saadan Ret for at være ganske forfejlet. Det er utvivlsomt, at den Ordning, der den Gang indførtes, saaledes som det ærede Medlem med Rette gør opmærksom paa, først og fremmest havde til Hensigt at tilvejebringe en politimæssig Regulering af de ganske uordnede Tilstande, som fandtes paa Børsen. Man kan læse derom ud af selve Anordningen, som fortæller, hvorledes Folk render igennem Børsen med Pakker, hvor yndet den er af Betlere, hvorledes Folk raaber og skriger. Kort sagt, det var i første Række et Polititilsyn, Børskommisæreren havde at føre. Men hans Myndighed var alligevel mere vidtgaaende, og formelt er denne Stilling aldrig ophævet. Regeringen vilde derfor efter min Opfattelse have det i sin Magt at kunne benytte denne gamle Anordning til paa ny at instituere dette Embede. Men jeg gentager, jeg vilde anse det for at være ganske malplaceret at gøre det, og jeg kan berolige det ærede Medlem med, at hvis denne Lov ikke bliver vedtaget, er det ikke derfor min Hensigt at falde tilbage paa Anordningen af 1808.

Schovelin: Maa jeg først om det sidste Spørgsmaal, som den højtærede Minister berørte, sige, at jeg vel ingenlunde har været blind for, at man i Bemærkningerne til Lovforslaget ikke har søgt at give eller kunnet give en udførlig historisk Redegørelse for Administrationens fortidige Bemyndigelse, men jeg mener at have paavist, at disse 10 Linier giver et fuldkommen forkert Indtryk af Forholdene, og jeg skal, da det jo efter den højtærede Ministers sidste Ytringer ikke har nogen aktuel Interesse at komme nærmere ind derpaa, indskrænke mig til at hævde mit Standpunkts Rigtighed ved denne korte Bemærkning.